

ایران - نیکاراگوئه کم فایده و پر ضرر

وصال روحانی

روزنامه نگار

بازی دوستانه پنجشنبه شب تیم ملی فوتبال ایران با نیکاراگوئه در ورزشگاه خالی از تماشاگر آزادی تهران که ۱-۰ به سود ما تمام شد، همان طور که پیش تر هم گفتیم، هیچ بهره عاجلی برای تیمی که راهی جام جهانی در قطر است، نداشت و تازه، پر ضرر هم بود. امید ابراهیمی، هافبک وسط پرت تجربه ایران که از قضا کارلوس کی‌روش خیلی روی او حساب می‌کند و در اواسط نیمه دوم به میدان گسیل شد، فقط چند دقیقه پس از ورود به زمین طوری مصدوم شد که او را به زور و تنها به مدد برانکار در زمین بیرون بردند و با این بساط حضورش در آوردگاه قطر به طور جدی به خطر افتاد. بدتر از همه اینکه نیکاراگوئه

رقیب ضعیف یوزها هم تعداد قابل توجهی از لژیونرهای خود را اصلاً به تهران نیاورده بود و ترکیبی که به میدان فرستاد، بیشتر شبیه تیم «ب» این کشور بود تا تیم اصلی‌شان. سؤال مهم این است که ما اصولاً از تیمی که در جدول جهانی فقط تیم صد و چهل و چهارم دنیا به حساب می‌آید، چه انتظار منطقی و قابل تحقیق برای محک زدن خود داشتیم و آیا چنین تیمی که حتی در منطقه متبوعه خویش (امریکای شمالی و مرکزی) یک نیروی درجه سوم به حساب می‌آید، می‌تواند قوت‌ها و ضعف‌های ما را مشخص کند و ملاک مناسبی برای این مهم باشد؟

سرمربی پرتغالی تیم ملی ایران با ابراز نظر مساعد نسبت به این بازی گفته است که اگرچه لژیونرهای اروپایی بر تعداد ما به این مسابقه نرسیدند

آغاز بی سرو صدای نسل جدید یوزهای پارسی

نیکاراگوئه، یکی از گمنام‌ترین رقبای تدارکاتی چند سال اخیر تیم ملی کشورمان بود، تیم منتخب کشوری واقع در امریکای مرکزی که حتی صعود به جام ملت‌های کونکاکاف، برای آن یک دستاورد شیرین و جانفرسا به حساب می‌آید. بازی دوستانه مقابل نیکاراگوئه قرار نبود بیشتر از یک دستگرمی برای آخرین اردوی آماده‌سازی تیم ملی در راه جام جهانی قطر باشد. با این حال، همین بازی دوستانه فرصتی بود تا نسل جدید یوزهای پارسی در سکوت کرکننده ورزشگاه آزادی ماجراجویی‌شان با پیراهن سفید تیم ملی بزرگسالان را آغاز کنند. زمانی که لیستی از بازیکنان جوان منتخب کارلوس کی‌روش برای حضور در اردوی تیم ملی بزرگسالان منتشر شد، کمتر کسی فکر می‌کرد که استعدادهای حاضر در این لیست برای چیزی فراتر از جلسات تمرینی تیم ملی در نظر گرفته شوند. اتفاق ویژه دیدار با نیکاراگوئه این بود که پیراهن ستارگان لژیونری همچون جهانبخش، طارمی، سردار آزمون و سامان قدوس، بر تن بازیکنان آینده‌داری همچون آریا برزگر، مهدی هاشمی‌نژاد، امیرعلی صادقی و سامان تورانیان رفت؛ نام‌هایی که شاید امروز آنان را چندان نشناسید، اما آینده تیم ملی به پیشرفت و ترقی آنان گره خورده است. آریا برزگر، شماره ۱۰ غیرمنتظره تیم ملی بود، بازیکنی که فصل گذشته در فجر و امسال در نفت مسجدسلیمان، به ترکیب آغازگر هم نرسید، اما با یک جاخالی حرفه‌ای، مهدی ترابی را روی پاس امید نورافکن در موقعیت ثبت گل برتری یوزهای پارسی قرار داد. امیرعلی صادقی که در اردوی آبی‌های پایتخت نیمکت‌نشین نام‌های سنگینی همچون مهدی قایدی و محمد مجیبی است، با پیراهن شماره ۷ در چند صحنه خلاقیت فردی خود را به خوبی به رخ رقبا کشید. سامان تورانیان، مدافع راست ۲۰ساله‌ای که پدیده مس کرمان در بازگشتش به لیگ برتر بوده و مهدی هاشمی‌نژاد که در یک نیم‌فصل در نفت مسجدسلیمان تکنیک ناب خود را به رخ لیگ برتر کشید و اکنون پیراهن تراکتور را بر تن دارد، همه فرصت پیدا کردند تا هرچند مقابل رقبایی ناشناخته که برترین بازیکنانش در لیگ کاستاریکا فعالیت می‌کنند، نخستین تجربه ملی خود را کسب کنند؛ تجربه‌ای که تمام این جوانان خوش‌آئینه نشان دادند می‌تواند نقطه عطف بزرگ دوران کاری آنان باشد تا از این پس چه در باشگاه‌هایشان و چه در لنز نقد هواداری، حساب ویژه‌ای باز گردد.

برد بدون دستاورد با تلفات

شده بود و به جایی رسید که تیم بی‌نام و نشان نیکاراگوئه تیم ملی را تحت فشار قرار داده و تا یک قدمی گل نیز پیش برود. در نهایت برخلاف انتظار برد تیم ملی حداقلی بود و یک تلفات بزرگ چون امید ابراهیمی را روی دست این تیم گذاشت تا بازی با نیکاراگوئه تقریباً هیچ دستاوردی برای تیم ملی نداشته باشد.

آخرین بازی خود را پشت سر بگذارد. در کنار این تقریباً هسته اصلی تیم کی‌روش یعنی لژیونرها نیز در این بازی حضور نداشتند تا سرمربی تیم ملی عمدتاً ذخیره‌ها و بازیکنان گمنام را به زمین بفرستد. بازیکنانی که برخی از آنها را خیلی از هواداران حتی نامشان را نشنیده بودند! همین تغییرات بسیار سبب آتارشی در تیم

سفر برگزار می‌شود تا با حضور حداکثری هواداران تیم یک خداحافظی هیجان‌انگیز داشته باشد. بازی با نیکاراگوئه از سوی کی‌روش دقیقاً با همین رویکرد برگزار شد اما هیچکدام از اهداف سرمربی در این بازی مسیر نشد. اولین و تاریک‌ترین نقطه بازی، برگزاری آن بدون تماشاگر بود تا تیم ملی در یک استادیوم خالی و سرد

تیم ملی در آستانه جام جهانی یک بازی نه چندان مفید را تجربه کرده باشد. طبق روال مرسوم معمولاً تمامی تیم‌های دنیا پیش از یک تورنمنت بزرگ، یک بازی آسان را در دستور کار قرار می‌دهند تا ضمن مرور آخرین انگاره‌های تاکتیکی، با یک برد پرگل روحیه تیم را افزایش دهند. این بازی‌ها معمولاً در خانه و پیش از

آسان سعیدی

روزنامه نگار

بازی ایران برابر نیکاراگوئه به نوعی گودبای پارتی تیم ملی در مسیر جام جهانی محسوب می‌شد اما این گودبای پارتی نه تنها هیچ المانی از جشن‌های مرسوم نداشت بلکه با تلفات هم تمام شد تا

بیرو - حسینی چالش شیرین MR. CQ

ایمان شیرازی

روزنامه نگار

اصطلاحی در بین باشگاه‌های فوتبال وجود دارد که حضور دو دروازه‌بان سطح بالا باعث اختلاف در تیم می‌شود اما در بحث ملی این داستان بسیار متفاوت است. می‌توان گفت بدون شک تیم ملی ایران در حال حاضر یکی از یکدست‌ترین دروازه‌بان‌های یک و دو روز مانده به شروع جام جهانی هنوز نمی‌توان به صورت قطعی گفت شماره یک ایران علیرضا بیرانوند خواهد بود یا سیدحسین حسینی، گلر شماره یک پرسپولیس که در اردوی قبلی مصدوم شد تردیدهای زیادی را برای حضورش در جام جهانی به وجود آورد اما بیرانوند بخوبی از مصدومیت برگشت و حالا آماده جام جهانی است. اگر بخواهیم سوابق بین‌المللی را در نظر بگیریم قطعاً شماره یک ایران بیرانوند خواهد بود اما باید عملکرد بی‌نظیر دو فصل اخیر سیدحسین را نیز در نظر گرفت، زمانی که بیرانوند شرایط خوبی را در پرتغال و بلژیک پشت سر نمی‌گذاشت سیدحسین با ۱۸ کلین‌شیت دستکش طلایی لیگ بیست و یکم را به دست آورد. از سوی دیگر کی‌روش از هر دو بازیکن دقیق یکسانی در بازی‌های تدارکاتی استفاده کرده که نشان دهنده این است که مرد پرتغالی هم دلش نمی‌آید هیچ کدام از این دو بازیکن در این سطح بالا درون دروازه تیم ملی نباشند.

برد و کلین شیت

هومن جعفری

روزنامه نگار

دیدار تیم ملی و نیکاراگوئه برگزار شد و ملی پوشان کشورمان در ورزشگاه خالی از تماشاگر موفق به شکست حریف خود شدند. اینکه فکر کنیم کارلوس کی‌روش آنقدر کم‌تجربه است که در چنین دیداری از بازیکنان اصلی، سیستم اصلی و ایده‌های خود برای بازی با انگلیس رونمایی می‌کند قطعاً تفکر اشتباهی است. کی‌روش در این بازی خیلی به جام جهانی و رویارویی با رقبای ایران در گروه دوم مسابقات فکر نکرد. او کوشید تا دست خودش را باز نکند و تا حد امکان همه چیز را بسته نگه دارد. این قطعاً ترکیب اصلی تیم ملی برای بازی با انگلیس نبود و دلیلی هم نداشت که باشد. ما فقط داشتیم روی چیزهای سبکی کار می‌کردیم. مثلاً بازی پر فشار و عقب راندن حریف برای دقایقی از مسابقه. استفاده از بازیکنانی مثل آریا برزگر، امیرعلی صادقی، سامان تورانیان و مهدی هاشمی‌نژاد نشان داد که کی‌روش به فردای جام جهانی نیز فکر می‌کند و از حالا برای تیم ملی بعدی مشغول یارکشی است. البته نغزات اصلی هم در میدان بودند. کی‌روش بخشی از نغزات اصلی خود را نیز محک زد و به بخشی از بازیکنان ذخیره تشنه موقعیت هم این فرصت را داد تا بتوانند در این بازی خودی نشان دهند.

گلزنی ترابی یا پاس گل نورافکن را نباید بی‌اهمیت دانست یا حتی کلین‌شیت دروازه‌بان‌ها را. مصدومیت امید ابراهیمی نیز البته از نکات منفی و تلخ این بازی بود. او جام جهانی را از دست داد تا فوتبال ملی‌اش در سی و پنج سالگی به پایان برسد. بعید است او از این مصدومیت رها شود و به قطر برسد.

کی‌روش از این بازی برد و کلین‌شیت می‌خواست که به دست آورد. بقیه‌اش دیگر اهمیت خاصی ندارد.

سعید زاهدیان

روزنامه نگار

کارلوس کی‌روش در مصاحبه خود پیش از بازی با نیکاراگوئه به این نکته اشاره کرد که نیمی از بازیکنان خود را به دلیل حضور در لیگ‌های اروپایی در اختیار ندارد؛ با این حرف کی‌روش، باید از او پرسید که بازی با نیکاراگوئه که اغلب بازیکنان اصلی ایران در جام جهانی در اردو نبودند، چه خاصیت و کارکردی برای تیم ما دارد؟ این بازی یک نگرانی دیگر هم برای ما ایجاد کرد؛ مصدومیت امید ابراهیمی که براساس سیستم و شیوه بازی کی‌روش، می‌توانست جزو مهره‌های اصلی ما باشد اما آسیب‌دیدگی او ما را در خط هافبک با مشکل مواجه خواهد کرد. پیش از این لیونل مسی در مصاحبه‌ای گفته بود که همه ما- بازیکنانی که در انتظار جام جهانی هستیم- پیش از هر بازی نگران آسیب دیدگی هستیم. در این مدت هر هفته حداقل نام یک یا دو بازیکن را می‌شنویم که به دلیل مصدومیت بازی در قطر را از دست دادند. شاید برای تیم‌های پرمهره و پرستاره دنیا، بازیکن جایگزین وجود داشته باشد اما تیمی مثل ایران که روی برخی بازیکنان حساب ویژه‌ای باز می‌کند و بود و نبود آنها در سرنوشت تیم ملی تأثیرگذار است، مصدومیت بازیکنی مثل آزمون یا ابراهیمی بسیار نگران‌کننده است. دیروز خبر رسید که سردار مقابل اشتوتگارت هم بازی نمی‌کند و از این جهت سرمربی تیم ملی حتماً خوشحال می‌شود اما در این جام که بازیکنان ۱۰ روز قبل از شروع مسابقات به قطر می‌روند، آسیب‌دیدگی بازیکنان یک دغدغه بزرگ برای تیم‌ها است. با این شرایط، شاید بهتر بود به جای بازی پرریسک با نیکاراگوئه که بازیکنانش دغدغه از دست دادن جام را ندارند، راه دیگری برای محک بازیکنان انتخاب می‌شد.

ریسک بزرگ مقابل تیم بی دغدغه

